

§ 1-Foranstaltningerne, nemlig $\frac{2}{3}$ Refusion, for saa vidt Kommuner til dette Formaal ikke anvender over et Beløb af 9 Kr. pr. Indbygger. Der vil være enkelte Kommuner, maaske flere, maaske mange, for hvem Nedsættelsen af Brændselspriserne ikke vil være et saa vigtigt Anliggende som for andre. Der kan være Landkommuner og ogsaa Bykommuner, hvis Forhold med Hensyn til Forsyning med indenlandsk Brændsel er saadanne, at de har kunnet skaffe deres Beboere Brændsel til en forholdsvis rimelig Pris. Hvis saadanne Kommuner ikke behøver at anvende 9 Kr. eller nogen Del deraf til Løsning af Brændselspørgsmaalets økonomiske Side, vil de blive forholdsmæssig ugunstigt stillet sammenlignet med de Kommuner, som paa dette Omraade oppebærer $\frac{2}{3}$ Statsunderstøttelse. Derfor foreslaas det, at de Kommuner, som ikke anvender Bemyndigelsen til at benytte 9 Kr. pr. Indbygger hertil, kan med Indenrigsministerens Samtykke faa $\frac{2}{3}$ Refusion af et Beløb af indtil 9 Kr. til andre Foranstaltninger til Nedsættelse af Priser paa Livsfornødenheder. Det Beløb, som kan anvendes af Kommunerne med $\frac{2}{3}$ Refusion af Statskassen, forøges gennem disse Bestemmelser fra 15 til 24 Kr. pr. Indbygger, hvis de benyttes fuldt ud. Da jeg selvfølgelig ikke har eller kan have nogen begrundet Mening om, hvorvidt det vil ske, vil det være ugørligt nøjagtigt at angive, hvilke Udgifter Dyrtidsloven overhovedet vil medføre for Staten, ogsaa den Udvidelse, som dette Lovforslag medfører, men man vil kunne se, hvad Maksimum i Henhold til denne Bestemmelse kan andrage. For at stille Kommunerne lige foreslaas det, at det ikke blot er de Foranstaltninger, som nu træffes vedrørende Forsyning med Brændsel af en Kommunes Beboere, men ogsaa de, som allerede er truffet, som kommer ind under Bestemmelserne. Af samme Grund foreslaas endvidere, at for saa vidt Kommuner i Løbet af Sommeren og indeværende Efteraar ikke har truffet Brændselsforanstaltninger til Bedste for alle Kommunens Beboere, men kun til Bedste for nogle af dem, skal de Udgifter, de har haft hertil, ikke medregnes i Maksimumbeløbet efter § 1 og senere Paragraffer i Dyrtidsloven af 1916. Ved at disse Beløb fradrages, vil der altsaa blive større Midler til Raadighed til andre Formaal.

Endvidere foreslaas det, at Udgifterne til de Foranstaltninger, som Kommunalbestyrelser i Henhold til Dyrtidsloven af 1916 træffer vedrørende Børnebespisning i

indeværende Vinter, skal kunne afholdes udenfor Maksimumbeløbet. Mange Kommunalbestyrelser ønsker i høj Grad at kunne udvide deres Dyrtidsforanstaltninger og vil — med Rette — anse Bespisning af Børn for et af de vigtigste Omraader for deres Dyrtidsforanstaltninger i indeværende Aar. Det vil derfor være rigtigt at sige til dem: Foranstaltninger, som I træffer til Børnebespisning, skal ikke hemmes af nogen som helst Maksimumsbe-grænsning fra Statens Side. I vil til dem kunne faa den fulde Refusion, uanset den Størrelse, som Udgifterne medfører. Nogen Betænkelighed ved saaledes at give Kommunerne Adgang til uhindret af nogen økonomisk Grænse selv at træffe Beslutning om Børnebespisningen tror jeg ikke, der kan være; Foranstaltningernes rigtige økonomiske Grænse sætter sig af sig selv, og efter min Opfattelse vil det ikke være muligt, at nogen Kommunalbestyrelse paa dette Omraade træffer Foranstaltninger, som ikke fortjener Støtte.

Den anden Del af Lovforslaget, som jeg skal have den Ære at anbefale til det høje Ting, angaar Kommunalbestyrelsernes Adgang til at opkræve Skat. Ligesom jeg ikke ved Børnebespisningen har villet rejse gamle Stridsspørgsmaal ved denne Revision, har jeg heller ikke ved at foreslaa Ændringer i Beskatningsreglerne villet rejse nogen Strid af gammel Art, men der er Ulemper ved den nuværende Beskatning efter Dyrtidsskatteloven, som utvivlsomt nu kræver Forandring. I Henhold til Loven skal jo Dyrtidsskatten fordeles paa de bestaaende Skatter, en vis Del deraf vil altsaa falde paa den personlige Skat, og det er udelukkende denne Del af Skatten, som er Genstand for de Forslag til Ændringer, jeg her fremsætter. I Henhold til Dyrtidsloven har Kommunerne Adgang til at fastsætte en Indtægtsgrænse, nedenfor hvilken Dyrtidsskatten ikke kommer til Paaligning. Visse Kommuner vil f. Eks. bestemme, at ingen Indtægt under 3,000 Kr. skal bære Dyrtidsskat. Men saaledes som Loven nu lyder, maa enhver Indtægt over denne Fritagelsesgrænse bære samme procentvise Forøgelse af Skatten; med andre Ord en Indtægt paa 3,000 Kr., vil i saadanne Kommuner være fri for Dyrtidsskat, men en Indtægt paa 3,100 Kr. vil komme til at bære hele Dyrtidsskatten. Det foreslaas derfor nu, at det Beløb, som Kommunerne har sat som Fritagelsesgrænse, skal fradrages i enhver Indtægt, før Dyrtidsskatten kommer til Paaligning. Med andre Ord: Naar de 3,000 Kr. er skatte-